

Methodologies in Postgraduate Feminist Research: Researching Differently. London, New York: Routledge.

Poznámky

1 Celá jedna podkapitola se také věnuje dvěma zásadním přístupům k genderové lingvistice v praxi: genderově neutrálnímu a genderově inkluzivnímu jazyku. Marinucci se nezaměřuje jen na velmi podrobný popis obou přístupů, ale také na jejich hranice plynoucí především ze společensko-historické podmíněnosti jazyka a smyslu. Použitím genderově neutrálního označení se tak nemusí podařit narušit či vymazat dlouhodobě historicky a kulturně ustavené hierarchie.

2 Autorka se hlásí k západnímu kánonu, s čímž přes kritické nazírání řady pojmů souvisí i privilegovanost angličtiny. Daný oddíl se zabývá jak pohlavím, tak i pohlavními akty a autorka chápe anglické homonymum „sex“ jako logický důsledek vnímání tělesnosti a heterosexuality jako neproblematických kategorií, z nichž jedna – pohlaví – vede nutně ke druhé – k heterosexuální sexuální orientaci, a tedy i sexuální aktivitě pouze s opačnou kategorií.

3 V tomto kontextu byla výzvou k zamyšlení i poslední výstava „Transgender me“ doprovázející letošní Prague Pride, neboť se prostřednictvím fotografií Lukáše Houdka věnovala právě fenoménu indických hidžer, ale ve zcela odlišném kulturním zarámování.

BÝT VIDĚT, TEDY BÝT / EVA CHLUMSKÁ

FEJES, NARCISZ, BALOGH, ANDREA P. 2013. *QUEER VISIBILITY IN POST-SOCIALIST CULTURES*. BRISTOL & CHICAGO: INTELLECT.

Název antologie *Queer Visibility in Post-socialist Cultures* slibuje něco, co není tak lehké splnit, obzvláště když spojuje termín queer a zároveň postsocialistické země. Čtenářky a čtenáři patrně už jen z nahlédnutí do obsahu pochopí, že jde spíše o širší pojetí termínu queer jako něčeho, co se vymyká heteronormativnímu chápání genderu a sexuality než „radikálnějším“ postoji k tomuto systému, který s sebou queer teorie přinesla.

Otázka reprezentace a zvyšování viditelnosti queer identit jsou jedněmi ze zásadních témat queer aktivismu jako takového, a ačkoliv je téma vizibility neheterosexuálních identit (ať už mediální, nebo obecně širší společenské) v současné době poměrně značně prosazované, je s podivem, že neexistuje ucelená publikace, která by se věnovala viditelnosti neheterosexuálních osob a vztahů v zemích za „že-

leznou oponou“. Několik studií se objevuje např. v antologii *Queer Cinema in Europe* (Griffiths ed. 2008) či *Queer in Europe: Contemporary Case Studies* (Downing, Gillett eds. 2011), nebo v publikacích, jež vznikly u příležitosti konání konferencí, např. *Mediální obraz leseb a gayů* (Kout, Rumpel, Strachon eds. 2006).

V úvodní kapitole recenzované knihy nazvané „Post-socialist Politics of Queer In/visibility / Postsocialistická politika queer ne/viditelnosti“ upozorňují Fejes a Balogh na velmi problematické propojení konceptu LGBTQ aktivismu a národnostních specifik postsocialistických zemí, jež je detailně rozvedeno v následujících kapitolách. Antologie je rozdělena do tří větších tematických částí, které tvoří tři až čtyři případové studie. Sekce jsou zaměřeny na způsoby zviditelňování queer identit, queer aktivismus a mediál-

povedala otázky o agresivite v pubertálnom veku, znásilneniach, tolerancii násilia páchaného na ženách u tureckej menšiny a etických aspektoch odsúdených mladistvých. Nasledoval Gabriel Bianchi, ktorý sa vo výskumnej perspektíve pokúsil nájsť odpoveď na to, o čom je sex medzi mužmi, a reagoval na metodologické otázky ako aj tie, ktoré sa týkali kritérií výberu partnerov u gejov. Dagmar Marková, Anna Šmehilová a Ivan Lukšík analyzovali posunky v oblasti sexuality a súvislosti jazyka a konštruovania sexuálnych noriem v prepojení na špecifiká v posunkovom jazyku u nepočujúcich. Petr Matoušek zmapoval legislatívny diskurz o prostitúcii a predniesol príspevok o zákaze prostitúcie mestskou vyhláškou: kto, čo, ako a kým je zakazované a regulované. Radomír Masaryk problematizoval (ne)uchopiteľnosť sexuality vedeckou metódou a nastolil metodologicky problematické otázky „merania“ sexuality. Radka Dudová predstavila v rámci politiky interrupcií diskurzívne rámce, Marta Vohlídalová výskum o skúsenostiach študujúcich so sexuálnym obťažovaním na vysokej škole a Zdeněk Sloboda analýzy o homosexualite v súčasných českých televíznych seriáloch. Monika Gregussová a kol. načrtli niektoré otázky o virtuálnom priestore a sexualite dospievajúcich a Ľubica Tornóczyová hovorila o mapovaní sex-biznisu na Slovensku v kontexte celoeurópskeho projektu TAMPEP 8 a identifikácii slabých miest v existujúcom systéme pomoci ľuďom pracujúcim v sex-biznise.

Sexuality IV (2010) zmenili svoj „domov“ a presídlili sa do Bratislavy na pôdu Univerzity Komenského. Tematické zameranie bolo rôznorodé – od pokusov riešenia teoretických otázok sexuálnej vedy cez výskumné sondy v určitej špecifickej oblasti až po nastoľovanie praktických problémov niektorých profesií spojených so sexualitou. Selektívne spomeniem problematiku identity lesbických žien, o ktorej referovali Linda Lörincová a Olga Pechová, či otázku sociálnej podmienenosti diskurzu. Bianchi sa pozastavil na transform-transmutáciou intimity, Fafejta nad diskurzívnou (ne)možnosťou identity, prečo nie je „Venkovský učiteľ“ prelomový v tematizácii homosexuality v dejinách českého filmu.

ní reprezentace queer tematiky. První část nazvanou *Queer Negotiations of Post-socialist Identities / Queer vyjednávání postsocialistických identit* zastupují tři případové studie z Chorvatska, bývalého Sovětského svazu a bývalé Jugoslávie. V první kapitole zkoumá Nicole Butterfield, jakým způsobem jsou do evropských států (zejména čekatelství zemí) implementovány antidiskriminační diskursy, jež ztělesňují ideál zastupující Evropskou unii. Její text působí nejen svým umístěním jako obecný úvod pro následující kapitoly. Butterfield využívá binárních opozic my/oni, Západ/Východ, z nichž první představuje civilizovanost, kdežto druhý ztělesňuje zaostalost. Podle Butterfield je třeba se zbavit těchto stereotypů. Strategie, jak dosáhnout cíle, se podle jejího názoru mění s překročením národních hranic a je třeba zejména participace samotných lidí. Uvedené dichotomie se v různých obměnách objevují ve většině kapitol napříč celou antologií. Brian James Baer se v kapitole „Now You See It: Gay (In)Visibility and the Performance of Post-Soviet Identity“ / „Teď to vidíte: Gay (ne)viditelnost a představení postsovětské identity“, jejíž název využívá titulu slavné knihy Richarda Dyera, věnuje tématu gay identit v zemích bývalého Sovětského svazu. Hlavní problém podle Baera spočívá v tom, že zvýšení vizibility homosexuality vedlo paradoxně ke zvýšení strachu z homosexuality, která ve společnosti existuje, ale je skrytá, a představuje tak velkou hrozbu. Baer upozorňuje na to, že Rusko je často popisováno jako země bez homosexuality. Ve veřejném diskursu panuje přesvědčení, že homosexualita je výdobytek materialistického Západu, který byl do Ruska importován např. prostřednictvím médií a jemuž se touto cestou mohou mladí „čistí“ ruští lidé naučit. Tento obecně rozšířený názor ovlivněný mimo jiné dílem populární sexuoložky Dilie Enikeevy vyvrcholil v letošním roce podepsáním zákona, jenž obsahuje článek zakazující „propagandu“ nenormativních sexuálních vztahů nezletilým. Popření veřejné identifikace s homosexuální orientací tak představuje odmítnutí nebezpečných západ-

ních hodnot ve jménu myšlenky ruského kulturního odkazu. Ambivalence okolo zviditelnění homosexuality je podle Baera mnohdy mylně vykládána jako queer a osvobozující, ale autor zdůrazňuje, že tato dvojznačnost nepředstavuje odmítnutí sexuálních škatulek, ale spíše obětování veřejné gay identity „na oltář ruského univerzalizmu“. Tuto sekci uzavírá kapitola, v níž Marko Dumančić podrobuje zkoumání kinematografii bývalé Jugoslávie. Ze sedmi snímků s queer tematikou vybírá tři, jimž se podrobně věnuje. Dumančić se zaměřuje nejen na samotné filmy, ale i na recepci těchto snímků. Nejproblematictější je z mého pohledu jeho užívání vágního a mnohdy zavádějícího označení „pozitivní“ zobrazování jako hodnotícího kritéria pro vybrané snímky. Z jeho závěrů je přitom patrné, že v těchto filmech nejsou gay a lesbické vztahy či genderově „nepřízřusobiví“ jedinci zobrazováni zcela „pozitivně“, což jen dokládá nejednoznačnost takového hodnocení.

Druhá, rozsáhlejší sekce se věnuje queer politice a aktivismu a tvoří ji čtyři případové studie, jež se zabývají strategiemi queer politiky na Slovensku, v České republice, Maďarsku a Bulharsku. V první kapitole z této sekce představuje Viera Lorencová, která metodologicky vychází z Foucaulta, praktiky, jakými dominantní diskurs udržuje a uplatňuje svou moc nad diskursy podřízenými. Nabízí podrobný diachronní pohled na LGBTQ aktivismus po roce 1989 na Slovensku, přičemž věnuje zvýšenou pozornost také problematice lesbického aktivismu, který byl dlouhou dobu ve stínu toho mužského, jenž byl od počátku více vidět i slyšet. Simona Fojtová a Věra Sokolová v příspěvku „Strategies of Inclusion and Shifting Attitudes towards Visibility in the Gay, Lesbian, and Queer Discourses in the Czech Republic after 1989“ / „Strategie zahrnutí a proměňující se postoje ke zviditelňování gay, lesbických a queer diskurzů v České republice po roce 1989“ zkoumají problematiku proměny přístupu k politice identity a způsobů reprezentace v rámci heteronormativního společenského systému. Spatřují po-

Piaty ročník konferencie Sexuality (2011) putoval na Univerzitu Mateja Bela v Banskej Bystrici a priamo začal úvahou o politike a sexualite. Prvá a hlavná sekcia bola venovaná rôznorodým súvislostiam reprodukcie a rodičovstva (podporenej projektom APVV: Udržateľná reprodukcia na Slovensku: psycho-sociálne skúmanie, ktorý je riešený v pod vedením Gabriela Bianchiho). Ďalšie sekcie boli zamerané na sexualitu „za mrežami“ – sexualitu nevidenú a neviditeľnú, teoretické a ideologické otázky sexuality, ako aj na tradičnejšie témy – sexuálne zdravie či sexuálna výchova.

Organizácia šiesteho ročníka konferencie sa vrátila späť do Bratislavy (2012, Slovenská akadémia vied) a pokračovalo zameranie hlavnej a prvej sekcie na problematiku reprodukcie asexualita (Gabriel Bianchi, Miroslav Popper, Ivan Lukšík, Magda Petrjánošová, Lenka Šulová a i.). Ďalšími témami v rámci sekcie „Spoločnosť, normy, politiky asexualita“ bola napr. travesti show v Česku (Zdeněk Sloboda a Mirka Dobešová), sexuálna orientácia jedinca vo svetle osobnostných práv (Zdeňka Vaňková), významy pripisované sexualite v kontexte súčasnej sexuálnej morálky (Dagmar Marková, Ivan Lukšík), sexuálne a reprodukčné zdravie v kontexte akčného programu populačnej konferencie Organizácie spojených národov (Michal Kliment). V rámci ďalších sekcií odzneli príspevky o homosexualite ako fenoméne sexuálneho života žien vo výkone trestu odňatia slobody (Miloslav Jůzl, Gabriela Slováková) ako aj o poruchách sexuálnej túžby, sexuálnej averzii u ženy a dĺžke trvania jej partnerského vzťahu (Antónia Solárová). Bolo tiež diskutované o mládeži ako potenciálnej obeti sextingu (príspevok predniesla Katarína Kučírková) a rôznych otázkach sexuálnej výchovy (Miluše Rašková, Kamil Janiš, Michaela Hrivňová, Lenka Rovňanová a i.). Joana Sousa ponúkla pohľad na problematiku sexuálnej výchovy v Portugalsku. Alena Plšková spestrila referáty praktickou demonštráciou pomôcky „JÁJA A PÁJA“ a objasnila ich využitie v kriminalistickej, sexuologickej, pedagogickej a psychologickej praxi.

sun od „dobrovolného zneviditelnění“ a asimilační politiky směrem k radikálnější queer politice. V textu představují proměňující se situaci v oblasti queer aktivismu v České republice, přičemž si všimají zvýšeného využívání označení queer spíše než LGBT, a to nejen jako „moderního“ pojmenování, ale jako promyšleného rozhodnutí, které odkazuje k „radikálnějšímu“ pohledu na vztah jedince k heteronormativní společnosti. Tento posun je výstižně demonstrován na proměně postoje k rodičovským právům gayů a leseb. Eszter Timár se v kapitole „The Politics of Coming Out and Hungarian Nationalism“ / „Politika coming outu a maďarský nacionalismus“ vrací k tématu střetu národní příslušnosti a gay/lesbické identifikace. Upozorňuje na důležitost (veřejného) coming outu, který je vždy narušením heteronormativního společenského uspořádání. Jakákoliv odlišnost je v rámci asimilačního nacionalismu považována za hrozbu, a činí tak přihlášení se k LGBTQ komunitě velmi složitým. Tuto sekci uzavírá studie Stanimira Panayotova, v níž analyzuje strategie, jakými je v Bulharsku ospravedlňována nerovnost mezi většinovou společností a sexuálními menšinami. „Neutralizace vizibility“ představuje způsob, kterým se sexuální odlišnost udržuje mimo společenský rámec. Neutralizace je dosahováno především „radikální davovostí“, nastolením antipolitického diskursu v rámci nahlížení na sexuální identitu a odmítnutí zvyšování vizibility LGBTQ identit jako vnuceného postoje EU. Bulharsko se tak dostává do podobné situace, kterou popisuje Baer v Rusku.

Poslední sekce se věnuje mediální reprezentaci queer tematiky. Mediální reprezentace queer témat je důležitou složkou zvyšování povědomí o queer identitách pro mainstreamovou společnost, ale i pro queer jedince samotné. Tuto část otevírá Zita Farkas se zevrubnou analýzou rumunského filmu *Love Sick* (rež. Giorgiu, 2006). Kromě textuální analýzy tohoto snímku si všímá také užitých marketingových strategií. Jak samotná analýza filmu, tak marketingové strategie dokládají, jakým způsobem se neheterosexuální

identity podřizují heteronormativnímu diktátu. Podle Farkas získal snímek mainstreamový status v důsledku přísného vyhýbání se označení queer/lesbický film. Lesbická vizibilita se podle ní ocitá v bezvýhodné situaci, kdy je na jedné straně sice zviditelněná, ale zároveň je označena jako perverzní, přirovnávána k incestnímu vztahu. Dvojnáčnost ve vyznění, která charakterizuje tento film, přirovnává Farkas k postoji Rumunska k vyžadované antidiskriminační politice představované EU. V názvu kapitoly věnované zobrazování mužské homosexuality v ruských filmech parafrázuje Kevin Moss název reality show *Queer Eye for the Straight Guy*. Titul studie „Straight Eye for the Queer Guy: Gay Male Visibility in Post-Soviet Russian Films“ / „Heterosexuální oko pro queer muže: Mužská gay vizibilita v postsovětském ruském filmu“ velmi dobře vystihuje strategii, jakou využívají ruské filmové tvůrkyně a tvůrci v reprezentaci gay mužů. Moss se ve své studii stejně jako Baer zmiňuje o homosexualitě jako o „vynálezu“ západní egoistické a materialistické společnosti, která je reprezentována jako něco cizího, co symbolizuje absenci tradičních hodnot. Sekci i celou knihu uzavírá kapitola „Global Popular Media and the Local Limits of Queering“ / „Globální populární média a lokální limity queeringu“. Anikó Imre analyzuje dva snímky s lesbickou tematikou, které se dostaly do mainstreamu, a to rumunský *Love Sick* (2006) a slovinský film *Guardian of the Frontier* (rež. Weiss, 2011). Její analýza není tak zevrubná jako u Zity Farkas, ale dochází k podobným poznatkům. Upozorňuje na využívání stereotypů v zobrazování lesbických postav jako erotických objektů nebo jako tragických hrdinek. Do protikladu fikční kinematografie staví aktivistickou dokumentární tvorbu. A ačkoliv zdůrazňuje důležitost projektů jako dokument *Secret Years* (2009) režiséry Márii Takács, upozorňuje, že tyto příklady představují skutečné limity lesbické vizibility, která se pohybuje mezi artovým filmem a dokumentem, ale nemá přístup do populární kultury.

Konferencia Sexuality VII (2013, Slovenská akadémia vied, Bratislava) je tiež za nami a poskytla priestor pre zodpovedanie a otvorenie ďalších vedeckých otázok spojených so sexualitou a predovšetkým reprodukciou. Primárnou témou totiž teraz bola reprodukcia – (de)konštrukcie rodiny, (ne)plodnosť, biografie a normy rodičovstva, (re)produkcia rodových nerovností a reprodukcia, heteronormativita – svadby – prokreácia, queer rodiny, LGBTQIA a rodičovstvo a pod. Na rozdiel od ostatných ročníkov konferencií, tento bol užšie a špecifickejšie zameraný, kým predošlé ročníky boli tematicky rôznorodejšie. Avšak paradigmaticky sme mohli pozorovať diverzitu aj v rámci tohto ročníka. Zameranie konferencie na otázky reprodukcie rezultovalo z riešenia spomínaného projektu APVV. Hlavné prednášky boli zamerané na súčasné trendy v reprodukčnom správaní v kontexte individualizačných tendencií (Michaela Potančoková) a zmeny v reprodukčnom a rodinnom správaní v postkomunistickej strednej Európe (Tomáš Sobotka). Ďalšie problémové otázky reprodukcie otvorili Miroslav Popper, Ivan Lukšík a Gabriel Bianchi, Magda Petrjánošová a Krysztow Dziuryński spolu s Karolinou Slupek a i. O morálnej panike a ochrane detí a sexualite referovala Lucie Jarkovská a Daniela Rajniaková nadviazala prezentáciou etologickej reflexie otcovstva na príklade striedavej rodičovskej starostlivosti. Ďalšia sekcia nadošlovala otázky o homosexualite a reprodukciu (Henny Boss, Zdeněk Sloboda, Jana Fúsková, Peter Kusý, Zdeňka Vaňková a i.). V rámci diskusií boli otvorené právne a etické otázky, problematika adopcií LG pármí, náhradné materstvo, ale aj teoretické polemiky ohľadom konštrukcie „tradičnej“ rodiny či diskurzov v tejto oblasti. Výskum o LAT – žiť a pracovať oddelene spolu – v Českej republike prezentovali Lenka Formánková a Alena Křížková. Konferenciu uzavrel príspevok Róberta Mathého a Jany Štefánikovej o pseudogravidite. Súčasťou konferencie bola aj panelová diskusia na tému „Reprodukcia na Slovensku“, ktorej sa zúčastnili: Henny Bos – University of Amsterdam, Soňa Holíková – Únia materských centier, Ivan Lukšík – Ústav

Jak dokládají jednotlivé studie, je v postsocialistických zemích stále silně patrný rozdíl mezi veřejnou a soukromou sférou a narušování těchto prostorů je neustálým procesem vyjednávání. Důležitost rozdělení na soukromou a veřejnou sféru a moc plynoucí z přístupu do nich dokládá sám název knihy. Fejes a Balogh zdůvodňují výběr zastřešujícího termínu „postsocialistický“ v titulu s odkazem ke kontrole, jakou měl nad veřejnou sférou totalitní režim, kdy byly nenormativní sexuální identity z veřejného prostoru často jednoduše zcela „vymazány“, jak se ale ukazuje, symbolická

anihilace LGBTQ identit s pádem železné opony neskončila, jen na sebe bere jiné podoby.

Literatura

- Griffiths, R. (ed.). 2008. *Queer Cinema in Europe*. Bristol & Chicago: Intellect Books.
- Downing, L., Gillett, R. (eds.). 2011. *Queer in Europe: Contemporary Case Studies*. Farnham & Burlington: Ashgate.
- Kout, J., Rumpel, A., Strachon, M. (eds.). 2006. *Mediální obraz leseb a gayů*. Brno: STUD.

NEHETEROSEXUÁLNÍ DĚTI SVÉ DOBY / JIŘÍ PROCHÁZKA

HIML, PAVEL, SEIDL, JAN, SCHINDLER, FRANZ (EDS.). 2013. „MILUJI TVORY SVÉHO POHLAVÍ.“ *HOMOSEXUALITA V DĚJINÁCH A SPOLEČNOSTI ČESKÝCH ZEMÍ*. PRAHA: ARGO.

Nakladatelství Argo v edici Každodenní život vydalo rozsáhlou publikaci editorů Pavla Himla, Jana Seidla a Franze Schindlera. Kromě nich se na třinácti různě obsáhlých textech podílejí autorky a autoři Kristýna Ciprová, Mark Cornwall, Jiří Dufka, Timothy M. Hall, Kateřina Kolářová, Lukáš Nozar, Zdeněk Sloboda, Věra Sokolová, Josef Řídký a Jan Wintr. Texty jsou různorodé jak tematicky, tak podle akademického zázemí jednotlivých přispívajících. Celkově jsou ale v knize seřazeny přehledně chronologicky podle doby, na kterou se převážně zaměřují. Svým tematickým zaměřením a disciplínou zhruba odrážejí proměny diskursů o homosexuálním jednání. Stručně vyjádřeno od diskursu trestního můžeme přes diskurs sexuologický dojít až k soudobé tematické rodičovství (homoparentality) či pojetí queer identit. Po čase můžeme postřehnout i to, jak na sebe jednotlivé příspěvky v některých místech navazují, poskytují další kontext a putováním v čase a tématech se linou jisté červené nitě.

Knihu je dítětem počatým na konferenci „Homosexualita v českých zemích a humanitní vědy“ v roce 2009. Má dva další starší sourozence: *Homosexualita v dějinách české kultury* (2011) Martina C. Putny a *Od žaláře k oltáři* (2012) Jana Seidla (tato kniha byla jednou ze dvou, které obdržely cenu bePROUD za nejvýznamnější přínos LGBT komunitě za rok 2012). Tentokrát jsou stejnopohlavní vztahy v českém kontextu zasazovány do každodenního života, a to pomocí pohledů trestněprávních (soudy, zákony, policejní zprávy), teologických, lékařských (psychiatrie, sexuologie) nebo mediálních a publicistických. Vedle archivů se nám ale otevrou i „živé knihy“ a jejich konkrétní životy v daných společenských podmínkách. Na tomto podkladě se nám vykresluje prolínání veřejného, politického a soukromého, individuálního. Vidíme vzájemné ovlivňování podob konstrukce (homo)sexuality a sebepojetí, politických a společenských souvislostí, soukromých životů a osobních strategií. Poro-

výskumu sociálnej komunikácie, Slovenská akadémia vied, Oľga Pietruchová – Odbor pre rodovú rovnosť a rovnosť príležitostí, Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, Lenka Rovňanová – Slovenská spoločnosť pre plánované rodičovstvo, Stanislav Trnovec – Klub mnohodedných rodín, Ivan Valkovič – Manželská poradňa a Jozef Váľky – Centrum asistovanej reprodukcie. Každá/ý z nich dostal možnosť zodpovedať 4 otázky: Aké sú ich ciele? Za čo cítia zodpovednosť v danej téme? V čom vidia zásadné problémy? Ako udržať reprodukciu?

Pripravovaný ôsmy ročník konferencie (2014) bude otvárať priestor predovšetkým pre také teoretické (sociálno-kritické, sociálno-konstruktivistické) reflexie sexualít, ktoré spochybňujú dominantný esencionalizovaný diskurz o sexualite a ktoré sú v rámci väčšinových vedeckých priestorov podceňované a marginalizované. Tematické zameranie konferencie by malo zahŕňať rôznorodé témy, z ktorých ponúkame náčrt len niektorých z nich: Plánovaná je sekcia zameraná na (de)konštrukcie rodových identít vo vzťahu k sexuálnemu správaniu, orientácii, praktikám a politikám. Tiež by sme chceli otvoriť oblasť diskurzov o sexualite pred rokom 1989 a po roku 1989 a vytvoriť priestor pre diskusie na všeobecnejšej rovine o lokálnych českých a slovenských (a i.) špecifikách a globálnych perspektívach sexualít, taktiež pre diferencované perspektívy nazerania na sexualitu v rôznych akademických disciplínach a pomáhajúcich profesiách či pre smerovanie a perspektívy štúdia, výskumu, vzdelávania a politiky v oblasti sexuality. Nemôže chýbať ani priestor pre LGBTQIA a (ne)väčšinové sexualitu, politiky, praktiky a identity. Užšie zameranou pripravovanou sekciou sú mediálne a kultur(ál)ne reprezentácie sexuality a rodu, ktoré, ako dúfame, môžu byť zastúpené témami ako: medializácia sexuality, sexualizácia médií, pornografia a konštrukcie maskulinity a feminity, gej-pornografia, rod a pop-kultúra a pod.